

Catherine Cookson

Een hart van goud

Deel 3 van de *Fiona*-trilogie

ISBN 978-90-225-6669-5

ISBN 978-94-023-0548-7 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Bill Bailey's Daughter*

Vertaling: Ineke de Groot

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | pundesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1988 The Catherine Cookson Charitable Trust. All rights reserved.

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1

De geboorte

1

‘Nu mag ik luisteren.’ De zesjarige Mamie schoof haar adoptiebroertje Willie opzij en hij duwde terug en zei: ‘Jij wil altijd eerst.’

‘Ophouden, jullie!’ Fiona Bailey kwam overeind van de bank. Ze keek haar dochter en haar jongste zoon aan en zei: ‘Ik ben jullie gekibbel meer dan zat. Wat hebben jullie toch?’

Het meisje had krullen en een bol gezichtje. Het was waar dat Mamie, vanwege de omstandigheden waaronder ze bij hen was komen wonen, verwender was dan Fiona’s eigen kinderen. Mamies vader had voor Bill gewerkt; Bill had hem zelf opgeleid en hem als zijn eigen zoon beschouwd, omdat ze erg veel op elkaar leken. Toen door een auto-ongeluk Mamies vader, moeder en broertje waren omgekomen, was Bill ziek van verdriet geweest. Dat de grootouders van het driejarige weesje niet hadden overwogen om haar in huis te nemen, vond Bill heel erg.

Mamie zei tegen Fiona: ‘Hij doet altijd gemeen tegen

me.’ En tegen Willie viel ze uit: ‘Wacht maar, de volgende keer dat ik naar oma en opa ga, kom ik niet meer terug.’

‘Prima. Maar de vorige keer zat je te janken omdat je zo graag weer thuis wou komen en moest pap je speciaal gaan halen.’

‘Willie. Lieve help, toch.’ Fiona zakte weer onderuit, drukte haar hand tegen haar voorhoofd en zei: ‘Ik had vroeger toch zo’n leuk gezinnetje. De baby zal wel denken.’ Fiona legde haar hand op haar dikke buik en draaide snel haar hoofd weg, toen haar negenjarige zoontje opmerkte: ‘Nou, dat kindje zal voorlopig nog niet kunnen denken.’

Moeder en zoon keken elkaar aan. Fiona zag Willies pretogen en zei: ‘Dat weet je maar nooit. Voor hetzelfde geld is het een genie, dat net als Mozart op zijn derde al muziek componeert, of het is een fantastische beeldhouwer of schilder.’

‘Dat kun je wel vergeten.’

‘Willie!’

‘Nou, Mark, Katie en ik vertonen geen van allen ook maar een spoortje genialiteit en zij,’ zei Willie, wijzend naar Mamie, ‘al helemaal niet.’

‘Nou ja, zeg! Als ze straks thuiskomen van school zal ik tegen Mark en Katie zeggen dat al dat studeren geen nut heeft, want hun broertje vindt dat iedereen in dit gezin een domme oen is.’

Nell kwam de zitkamer binnen. Ze was twee jaar geleden naast Bill en Fiona komen wonen toen ze bij haar

schoonouders, de familie Paget, introk. Inmiddels was ze gescheiden en hertrouwd met Bert Ormesby, die bij Bill in dienst was. Ze had bij Bert eindelijk het geluk gevonden.

Fiona riep: 'Weet je op wat voor kinderen je past, Nell?'
'Dat heb ik me vaak genoeg afgevraagd, maar vertel op.'
'Een stelletje domkoppen.'

'Dat verbaast me niets. Ik had al een tijdje zo'n vermoeden. Natuurlijk is de een wat dommer dan de ander. Maar hoe ben jij erachter gekomen?'

'Mijn zoon heeft het me verteld.'

'Tja, Willie heeft er verstand van.' Nell keek Willie aan en zei: 'Sammy Love zit in de keuken op je te wachten.'

Mamie draaide zich meteen om en wilde de kamer uit rennen, maar Nell hield haar tegen.

'Laat me los, Nell! Ik wil naar Sammy toe.'

'Maar hij komt hier niet voor jou, schatje. Hij wil Willie zien.'

'Hij wil me echt wel zien, want hij is mijn vriendje.'

'O, in dat geval moet je zeker gaan.' Mamie vloog de kamer uit en Willie keek zijn moeder met een gekwelde blik in zijn ogen aan.

Fiona zei zacht: 'Maak je geen zorgen, lieverd. Je kent Sammy, die heeft helemaal niks met meisjes.'

'Zij kan ervoor zorgen dat hij haar wél leuk gaat vinden.'

'Dat lukt haar echt niet.'

'Waarom dan niet?'

'Nou, Sammy is een stoere jongen die niks van meisjes

wil weten. Ga haar maar halen, en dan kun je met Sammy naar de speelkamer.’

‘Mag hij blijven eten?’

‘Hij blijft toch altijd eten?’

Willie trok een gezicht en liep snel weg.

Nell kwam naar Fiona toe en zei: ‘De eeuwige driehoek. Hoe gaat het?’

‘Hetzelfde als gisteren en als eergisteren. Ik heb het gevoel dat ik op knappen sta. Heb je ooit zoiets gezien?’ Fiona legde haar hand op haar buik. ‘Kun jij je nog herinneren dat ik slank was? Bij de anderen had ik lang niet zo’n dikke buik. Het is vast een drieling of misschien wel een vierling. Bij mijn vorige zwangerschappen zag je amper iets.’

‘Maar dit kind is natuurlijk wel van Bill.’

Fiona moest lachen. Ze legde innig tevreden haar hoofd op het rugkussen en zei: ‘Ik ben nog nooit zo gelukkig geweest. Gek, hoor. Ik was altijd al blij als ik zwanger was, maar nu ben ik de hele tijd ronduit gelukkig.’ Ze knikte. ‘Dat klopt niet helemaal, want toen ik tweeënhalve maand in verwachting was, werd Bill natuurlijk gekidnapt en was hij bijna dood. Alleen dankzij dat knulletje in de keuken leeft hij nog. Niet te geloven dat ik eerst zo’n hekel aan Sammy had. Pas toen hij Bills leven had gered, ging ik hem met andere ogen bekijken. Het kwam toch maar goed uit dat hij zo vaak naar spulletjes op de vuilnisbelt zocht.’

‘Nou, die avond ging hij er anders niet naartoe voor wat spulletjes, hij was op zoek naar een suikerpot en melkkan

voor bij de verzilverde theepot die hij daar had gevonden en aan jou had gegeven, en die nog steeds een ereplaats in de vitrinekast heeft.’

Nell ging op de bank zitten en keek peinzend om zich heen. ‘Wat kan het leven toch gek lopen, hè? Ik had nooit kunnen denken dat ik met Bert zou trouwen en zo gelukkig zou zijn dat de angst me soms om het hart slaat.’

‘Waar ben je dan bang voor?’

‘Nou, dat het niet zo zal blijven. Ik ben dertien jaar met Harry getrouwd geweest en nu vraag ik mezelf steeds af wanneer Bert zal veranderen. Wanneer laat hij me voor een ander in de steek en gunt hij haar het kind waar ik al jaren naar verlang? En wanneer zal hij willen scheiden?’

‘Zo mag je niet denken! Doe niet zo gek. Bert zou dat nooit doen, en dat weet je best.’

‘Ja, dat is wel zo.’ Nell knikte. ‘Dat weet ik, maar toch pieker ik er soms over. Als de een je waardeloos vindt, dan valt het niet mee om te accepteren dat iemand anders je geweldig vindt.’ Ze grinnikte en zei: ‘En Bert vindt me echt geweldig.’

‘Je bént ook geweldig, Nell, en ik ben ontzettend blij dat je me helpt. Ik zou niet weten wat ik zonder jou moest, en nu al helemaal niet.’

‘Ach, Bill had vast wel iemand anders geregeld. Hoe gaat het trouwens met hem?’ vroeg Nell lachend.

Fiona zei grinnikend: ‘Hij had vannacht weer kramp in zijn been. Hij is uit bed gestapt en heeft een paar keer met zijn voet op de grond gestampt.’

‘De zwangerschap valt hem zwaar.’

Ze schaterden het uit. Toen zei Fiona: ‘Hij is de enige om wie ik me momenteel druk maak. Het was niet handig om zwanger te raken, nu hij aan die nieuwe woonwijk gaat beginnen.’

‘Maar dat loopt toch goed? Bert zegt dat het een geniale zet was van Bill om ieder van zijn elf discipels aan het hoofd van een werkteam te stellen. Ze proberen elkaar af te troeven, te bepalen wie het meeste doet en het beste werk levert. Bert lacht zich gek als ze in het kantoortje bezig zijn. Dat noemt hij “het kippenhok”. Hij kreeg gisteren een glas water over zich heen toen hij opmerkte dat ze net een stelletje kakelende kippen waren. Weet je, eigenlijk is hij net zo erg. Maar wat wil je eigenlijk nog meer eten behalve appels? Vandaag krijg je geen appel meer, anders word je er nog appelig van.’

‘Ik heb ook niet zo’n trek, Nell.’

‘Maar je moet wel voor twee eten. Heb je trouwens al een naam bedacht voor het kindje?’

‘Ja, als het een jongetje wordt, heet het Samuel.’

‘Samuel?’

‘Ja, want dankzij Samuel Love leeft Bill nog.’

‘En als het een meisje is?’

‘Angela.’

‘Wat een mooie naam. Heeft hij die uitgekozen?’

‘Ja, inderdaad. Want het is zijn eerste echte kind en hij ziet het als een engeltje.’

‘Bill wordt nog sentimenteel op zijn oude dag.’

‘Je moest eens weten.’

Ze hoorden iemand aan komen rennen. ‘Daar heb je de dame des huizes.’

Katie was in het afgelopen jaar flink gegroeid. Fiona zag zichzelf in haar elfjarige dochtertje terug: lang, slank, een weelderige bos bruin haar, donkerbruine ogen, mooi gevormde wenkbrauwen en een prachtige mond. Ze kon zich alleen niet voorstellen dat ze ooit net zo kattig was geweest als Katie.

‘Hoi. Is het er nog niet, mam?’ Katie keek Fiona grijnzend aan en legde toen haar oor te luisteren op haar moeders buik. ‘Loopt de wekker wel goed?’

‘Ga eens weg.’ Fiona duwde haar dochter lachend weg. ‘Daar heb ik voor vandaag wel genoeg van.’

‘Zijn de kleintjes weer bezig geweest?’

‘Nou en of.’

‘Ze moesten eens flink op hun sodemieter krijgen.’

‘Katie!’

‘Nou, dat zegt pap toch altijd?’

‘Ja, maar jij bent pap niet.’

‘Zeker niet damesachtig genoeg?’

‘Precies.’

‘Waar zijn de kinderen eigenlijk?’

‘Boven, met Sammy.’

‘O, is hij er ook weer? Toen zijn vader en hij die bungalow van meneer Kingdom mochten huren, had ik verwacht dat hij hier minder zou zijn. Hij kan hier net zo goed intrekken.’

‘Katie!’ Fiona keek haar dochter vermanend aan. ‘Je weet best dat we heel veel aan Sammy te danken hebben. Je vader en ik zullen hem eeuwig dankbaar zijn. Als hij er niet was geweest, hadden we het nu niet zo fijn samen gehad.’

‘Ik krijg de kans niet om het te vergeten.’

‘Waarom heb je toch zo’n hekel aan hem?’

‘Ik heb geen hekel aan hem, Nell, maar... Nou ja, het is hier Sammy voor en Sammy na.’

Katie keek haar moeder gekweld aan en Fiona zei: ‘Dat is niet waar, en dat weet je ook wel.’

‘Echt wel, mam. Als pap thuiskomt, vraagt hij meteen of Sammy is geweest. Vroeger kwam hij binnen en brulde hij: “Waar is de hele bende?”’

‘Dat doet hij nog steeds.’

‘Ja, maar daarna wil hij meteen weten of Sammy er is. Wij zijn niet meer genoeg voor hem.’

‘Kom eens hier, Katie.’

Katie slofte naar haar moeder toe. Fiona schoof moeizaam naar de rand van de bank en trok haar dochtertje naar zich toe. ‘Je vader is Sammy eeuwig dankbaar dat hij niet op de vuilnisbelt is gestorven. En je weet best dat Sammy niet echt een thuis heeft.’

‘Hij woont wel in een mooie bungalow. Dat moet ook wel, want hij woont in dezelfde straat als oma.’

‘Maar hij heeft geen moeder.’

Katie vertrok haar mond en zei: ‘Oma wil daar wel voor in aanmerking komen.’

‘Hoe kom je daar nou bij!’

Fiona keek Nell aan, onderdrukte een lach en zei: ‘Je oma is gewoon aardig tegen hen.’

‘Dat zijn we anders niet gewend.’

‘Wat heb je toch, Katie?’

‘Niets, mam, maar jij weet ook wel dat ze een oogje op Sammy’s vader heeft.’

‘Ach, welnee.’

‘Toe nou, mam.’ Katie trok zich los en zei: ‘Ik ben Mamie niet, hoor, ik ben bijna twaalf.’

‘Je bent dus nog gewoon elf.’

‘Ja, maar ik word twaalf. Ik ben geen kind meer.’

‘Je bent wel degelijk nog een kind, Katie.’

‘Dat mag je niet zeggen, mam. De moeder van Sue bespreekt alles met haar. Echt alles.’

‘En wat bedoel je met “alles”?’

‘Nou, ook over mannen en zo.’

Fiona kreeg een rood hoofd en zei stijfjes: ‘Ik heb je alles verteld wat je moet weten. Je weet dat je niet met vreemde mannen mag praten.’

‘Dat is heel wat anders!’

Katie stond op en liep naar de deur. Fiona riep: ‘Katie, kom hier!’

Maar haar dochter luisterde niet en marcheerde de kamer uit.

Fiona drukte haar handen op haar buik. Had ze echt gezegd dat ze nog nooit zo gelukkig was geweest? Ja, dat had ze inderdaad gezegd. Maar was ze door dat geluk

blind geweest voor hoe het met haar dochter ging? En met Willie? En zelfs met Mamie? De enige in haar gezin die niet was veranderd, was Mark. Ze vergat soms dat haar oudste zoon nog geen dertien was, want hij gedroeg zich af en toe als een volwassen man. Was hij maar thuis, of Bill, maar die verwachtte ze pas rond halfzeven. En dan mocht ze nog in haar handjes knijpen, want in de zomer was het vaak negen uur of zelfs nog later geweest. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis was hij veertien dagen thuis gebleven, maar daarna was hij bijna altijd op de bouwplaats te vinden, want hij wilde er alles aan doen om het project in goede banen te leiden. Op een paar kleinigheden na, die hoofdzakelijk aan het weer te wijten waren, liep alles op rolletjes.

Hoe laat Bill ook thuiskwam, na het eten trok hij zich terug in de werkkamer en bleef daar tot middernacht. Soms ging ze in de stoel bij hem zitten en keek ze stilletjes toe. Nog niet zo lang geleden vroeg ze: ‘Als alles volgens schema gaat, waarom moet je dat dan blijven nakijken?’

‘Omdat er altijd wat valt bij te schaven,’ had Bill gezegd. ‘Ik ben erachter gekomen dat iets op papier heel mooi kan lijken, maar dat het in de praktijk anders uit kan pakken en dat geldt met name voor de riolering.’

‘Gaat McGilroy er niet tegenin als je iets verandert?’

‘Zeker wel,’ had Bill gezegd, ‘maar daar trek ik me niks van aan. Als ik iets niet goed vind, ga ik er niet mee door. De tweede keer dat zoiets voorviel, zag hij waar ik mee bezig was. Ik moet dus blijven opletten.’

‘McGilroy lijkt me een aardige man,’ had Fiona gezegd. Bill zei grijnzend: ‘Hij doet altijd aardig tegen vrouwen. O, dat is waar ook, heb je vandaag nog bezoek gehad?’

‘Hè, Bill,’ had ze gezegd.

Ze had geen flauw idee waarom Bill zo jaloers was op Rupert, de secretaris van Charles Kingdom.

Na de goede afloop van de ontvoering van Bill kwam de jonge man weleens langs als hij in de stad was. Bill ging vroeger ook af en toe onverwacht naar huis als hij in Newcastle een bestuursvergadering had. Dat was afgelopen toen hij een keer vroeger thuiskwam en Fiona aantrof die gezellig met meneer Meredith aan de thee zat. En nog een keer toen hij meneer Meredith samen met Charles Kingdom thuis aantrof.

Die avond had hij Fiona gevraagd wat die Rupert nu eigenlijk kwam doen.

Zij was verontwaardigd opgestaan, had haar dikke buik naar voren gestoken en gezegd: ‘Ik ben nu eenmaal niet te weerstaan, hè?’

Bill had gezegd: ‘Dat is zo, en sommige mannen vallen op zwangere vrouwen...’

Fiona zakte onderuit en staaarde in de vlammen van de openhaard. Ze was over twee weken uitgerekend en ze zou in het ziekenhuis bevallen. Was het maar alvast zover. Maar het was heel goed mogelijk dat het kindje eerder of later kwam. Ze zag voor zich, zoals ze zich al vele malen had voorgesteld, hoe Bill het in zijn armen zou nemen. Zij was de enige die wist hoeveel deze baby voor Bill beteken-

de. Ze moest weer lachen toen ze dacht aan het moment dat ze het nieuws vertelde. Het had er even op geleken alsof hij onderuit zou gaan. Hij was die dag net uit het ziekenhuis ontslagen, dus erg verwonderlijk zou het niet zijn geweest.

Haar gedachtestroom werd onderbroken doordat iemand de trap af kwam rennen. De zitkamerdeur werd opengegooid en Willie liep, samen met zijn vriend Sammy, de kamer binnen.

‘Sammy kan niet blijven eten, mam.’

‘O, hoe komt dat, Sammy?’

‘Nou, gewoon.’ Zijn bruine ogen richtten zich op haar buik.

‘Zeg het maar.’

‘Van mijn vader moet ik net als vroeger het eten weer klaarmaken, anders komt uw moeder zich er weer mee bemoeien.’

Fiona beet op haar lip om een glimlach te onderdrukken. Ze vroeg: ‘Komt mijn moeder vaak langs?’

‘Ja. Dat is gekomen omdat mijn vader de sleutel in de dakgoot had gelegd. Dat had ze hem gevraagd, omdat ze bij ons wou schoonmaken. Maar mijn vader zegt nu dat we geen misbruik van haar mogen maken. Schopt die nog?’ Sammy wees naar de buik.

Fiona zei, ietwat verbaasd: ‘Ja, het kindje schopt nog steeds.’

‘Laat hem eens horen hoe het hartje klopt, mam.’

‘Ach, nee.’ De negenjarige Sammy, met zijn bijna rode

hardos, keek weer net zo gekwetst als in de tijd dat ze hem niet kon uitstaan, en ze zei snel: ‘Dat wil je toch zeker niet horen, Sammy?’

Het was even stil en toen zei het knulletje: ‘Als het van u mag, dan heel graag.’

‘Toe dan, leg je oor maar op haar buik.’ Willie gaf Sammy een zet in de goede richting.

Sammy keek zijn vriendje met opgetrokken wenkbrauwen aan en zei: ‘Ik ga al, je hoeft me niet te duwen, hoor.’

Sammy liep naar de bank, en Fiona stak haar hand uit. Hij pakte die en keek haar even zonder te glimlachen aan. Toen legde hij voorzichtig zijn hoofd op haar dikke buik.

‘Hoor je het?’

Sammy gaf niet meteen antwoord, hij bleef een tijdje luisteren en richtte zich toen op. ‘Dank u,’ zei hij tegen Fiona.

‘Heb je het gehoord, Sammy? Hoorde je het hartje kloppen?’ vroeg Willie dolenthousiast.

‘Ja, ik hoorde wel een soort gebonk. Dat moet het zeker zijn geweest?’ vroeg Sammy aan Fiona.

‘Ja, Sammy, dat was het hartje dat je hoorde.’

‘Ik ga het straks meteen aan mijn vader vertellen, die vindt het vast prachtig dat ik van u mocht luisteren.’

‘Misschien wil hij het ook wel horen,’ opperde Willie.

‘Willie!’ riep Fiona vermanend.

‘Het was maar een grapje, mam.’

‘Over dat soort dingen mag je geen grapjes maken.’

‘Mijn vader heeft een nieuw pak gekocht.’

‘O ja, Sammy? Leuk hoor. Wat voor kleur?’

‘Donkerblauw. Hij heeft het gisteren naar de mis aangehad.’

‘Zijn jullie samen naar de mis gegaan?’

‘Ja.’

‘Mooi, hoor.’

‘Maar zolang gaat hij niet meer mee, want mijn vader zei al dat het jaar bijna om is.’

‘Hoe dat zo, Sammy? Gaat je vader maar een jaar lang naar de mis?’

‘Ja, dat zegt hij. Hij heeft een belofte of zo gedaan. Mijn vader zei dat hij zich aan zijn woord moet houden.’

‘Aan wie heeft je vader een belofte gedaan?’

‘Aan God.’

Fiona slikte moeizaam. Hoe kwam het toch dat ze altijd om Sammy en zijn vader moest lachen? Ze zag hen ook niet zo snel veranderen. Het jongetje ging nu al een paar maanden naar dezelfde goede particuliere school als Willie en hij mocht dan iets netter praten en hij vloekte ook wat minder, maar verder had het weinig uitgemaakt.

‘Mijn vader gaat een auto kopen.’

‘O ja? Wat fijn.’

‘Nou, dat weet ik nog zo net niet. Ik kan pas op mijn zeventiende gaan rijden, dus pas als ik al oud ben.’

‘Jij bent heus nog niet oud op je zeventiende, je bent dan een jonge man.’

‘Dat weet ik, maar ik wil helemaal geen jonge man zijn.’

‘Waarom niet?’ vroeg Fiona, oprecht geïnteresseerd.